

— Encara que el color sempre sigui subtil en la seua obra, en aquesta nova etapa té més protagonisme.

És així. I aquí és on he connectat amb Lluï. Els colors són les nostres possibilitats, els camins que podem agafar. Tinc una sèrie de flors que busquen el seu color. És la idea de l'efímer. Són flors negres, d'un negre desgastat, com una presència que es va diluint. El color és a sota. A l'epidermis, a l'ADN. És el nostre passat, els nostres avantpassats. Per això l'he posat a sota i el mostro a través de petits forats que, en alguns casos, fins i tot he cremat. Això és una constant en la meua obra: l'imperdible obert que deixa escapar coses. Som éssers molt efímers. Ho he pogut constatar recentment arran de patir un problema de salut. I com lliga això amb Ramon Llull? Ell funcionava amb un sistema d'autopistes

que li'n deia grafs. Connectava pensaments entre la divinitat i l'ésser humà a partir d'un seguit d'elements geomètrics cadascun dels quals tenien les seues possibilitats. També les meues flors. No sabem quin color triaran, per això el deixo a sota. El que sabem és després d'una flor n'hi haurà una altra i després, una altra. — Es queda amb el Llull més filosòfic.

Potser sí. *Buscant el blau* és el títol d'una de les obres. En la natura el blau és un color que costa molt de trobar, és la recerca de la utopia. També he treballat la idea de l'apunt, de l'esbós que també és molt volàtil. Aglomerats que són com idees. Cada peça és una idea i juntes fan un univers de Llull. Ell donava un color a cada propietat dels grafs. Connotacions negatives, positives. Jo no he volgut anar tan enllà. M'he fet mesa la